శ్రీమతి జయంతి కామేశ్వరి

రామన్న పంతులు ఇంటికి రాగానే, రెండు ఎండి స్త్రాలు మడిచి పెట్టుకుని, చన్నీటి స్నానం చేశాడు. కాని పేగులు కదలి, ఆయనలాగా ఆ కలే [illegible] నడిచి వచ్చాడు. సాయం త్రం ... [illegible] ఇక ఆ శరీరంలో కదలాలంటే ఓపిక లేక, భార్య సీతమ్మ పక్క కొంచెం కూర్చుని, విసుక్కుంటూ, "ఏమండీ! ఎప్పుడూ అడిగే సమయమే. రేపు అమావాస్య కదా బ్రహ్మణుడికి భోజనం పెట్టడం సంగతి ఏమో చెబితే నా ప్రయత్నం నేను చేసుకుంటాను" అంది.

"అదేమిటే అలా అడుగుతావు? అగ్నేయ సోమ యాగాలకు పేరుమోసిన కుటుంబం గదా మాది. మా తాతగారు సోమయాగం చేశారు. మా తండ్రి వసంత సంతర్పణలకు పేరు పొందారు. అలాంటివాళ్ళ వంశంలో జన్మించి అమావాస్యనాడు ఒక్కడికైనా భోజనం పెట్టలేనంటావా నేను? అసలు ఆ ప్రశ్న వేయడం అడిగినందుకు నవ్వు వస్తోంది" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"అయితే ఆ భోజనానికి వచ్చే అతన్ని స్థిరం చేసి రండి" అంది సీతమ్మ.

"నెలకో రెండుకు ఆ విశ్వపతితో నువ్వే చెప్పలేక పోయావా?"

"విశ్వపతిగారు పేంనారం వెళ్ళారట. ఎల్లుండి కాని రారు" అంది సీతమ్మ.

"అయితే కామావధానిని పిలు" అన్నాడు భర్త.

"కామావధానులుగారు కరణంగారింట్లో మొదటే ఒప్పుకున్నారట" అంది భార్య పంతులు అదిరిపడి, "అలా గయితే సమయానికే చెప్పావు. అలా ఓసారి వెళ్ళి చూసి వస్తా. ఎవరైనా వున్నారేమో" అంటూ లేచి, తడి అంగవస్త్రం భుజం మీద వేసుకుని వీధిలోకి వెళ్ళాడు. అతడు గంటసేపయ్యాక తిరిగివచ్చి, భార్యతో యిలా అన్నాడు. "మహా గట్టి చిక్కు వచ్చిపడింది. భోజనం పెడతా నంటే మనిషి దొరకడంలేదు. ఉన్న నలుగురూ నాలుగు చోట్లా ఒప్పేసుకున్నారు. చూశావా? వెళ్ళేటు కొద్దీ వివరించవలసింది ఇదే చిక్కు."

"అయితే ఏం చేస్తారు?" అంది సీతమ్మ.

"ఏం చేయమంటావు? అమ్మవారి ... [illegible] ... పక్క గ్రామానికి వెళ్ళి ఎవరినైనా పట్టుకొస్తాను" అన్నాడు రామన్న.

"ఇంత రాత్రివేళ ఏం వెళ్తారు? రేపు పొద్దున్నే వెళ్ళండి. తెల్లవారకముందే తెలిసింది. రెండూ రెండూ నాలుగు మైళ్ళు నడవాలాయె!" అంటూ సీతమ్మ కిర్రు చెప్పులూ, చేతి కర్రా, లాంతరూ తెచ్చి యిచ్చింది. రామన్న పంతులు "ఏం పరీక్షిస్తున్నావురా, భగవంతుడా!" అనుకుంటూ వీధిలోకి వచ్చాడు. ఊరి పొలిమేర వచ్చేసరికి బాగా చీకటి పడిపోయింది.

రామన్న లైటు వెలిగించుకున్నాడు. కాని, కాళ్ళు ముందుకు సాగడంలేదు. శరీరం వణుకుతూంది,

మనస్సు నడవమంటూంది. ఆఖరుకు మనస్సుకే లొంగి నడక ప్రారంభించాడు. రెండు ఫర్లాంగులు నడిచాడో లేదో, ఎదురుగా మనిషి వస్తున్న శబ్దమై నిలబడిపోయాడు రామన్న పంతులు. ఆ మనిషి దగ్గరగా వచ్చాక లైటు పైకెత్తి "ఎవరు?" అన్నాడు.

ఆ మనిషి మెల్లగా "నేనో బ్రాహ్మణ్ణి. మాది పామర్లకోట. నన్ను పాపయ్య శాస్త్రి అంటారు" అన్నాడు.

ఆ మాటలు రామన్నకు అమృతోపమానంగా తోచాయి. వెదకబోయిన తీగె కాలికి తగిలినట్లు భావించి, "బాబూ! తమ రీ రాత్రిపూట ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?" అన్నాడు.

"కాకినాడ వెళ్ళాలి" అన్నా డతడు.

"ఈ చీకటిలో కాకినాడ ఎలా వెళ్ళగలరు?"

"అదుగో ఆ కనిపించే వూళ్ళో వుండి, ఉదయం లేచి వెళ్తాను" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఈ వూళ్ళో మీకు తెలిసిన వాళ్ళెవరైనా వున్నారా?"

"లేరనుకోండి. అయితేనేం, నాకు కావలసింది మాత్రం ఏమిటి? పడుకుండేందుకు కాస్త జాగా ఎవరైనా ఇవ్వకపోతారా? [illegible] పూట ఎలాగో గడిచిపోతుంది."

[illegible]

[illegible] మా ఊళ్ళోనే [illegible] చాలా దూరం నడిచి [illegible] రాత్రి ప్రయాణం చేయడం ... ఎందుకు [illegible] కాకినాడ వెళ్తాను [illegible] పంతులు "అదేమిటి బాబూ! దేవతాస్వరూపులైన తమరు వెళ్తానంటే, అమావాస్యపూట నా మాట [illegible] చేస్తున్నాను సబబా?" అన్నాడు. పాపయ్యశాస్త్రి ఏమీ మాట్లాడలేక పోయాడు. తొమ్మిది గంటలకల్లా సీతమ్మగారు వండి వడ్డించింది. [illegible] కూరలూ, రెండు పచ్చళ్ళూ, పప్పూ, పులుసూ తోటి అన్నమూ రెండు రకాల గారెలు. [illegible] వరుసగా వడ్డించుకుపోతూ చూసి, రామన్న పంతులు "శక్తి కొలదీ చేశాను — చెల్లుతాయా?" అన్నాడు.

"సీతమ్మ పోనీలెండి. బదులే దిక్కులేక వస్తాననం నాకిన్నాళ్ళు పెట్టుకుంటాను. ఇంతటి వాళ్ళి జనతా పసుపుపచ్చ ఇప్పుడు మాసె వాళ్ళు ఎక్కువగా వేసేము." అంది. రామన్న పంతులు పూజాదికాలు ముగిసేయి. పాపయ్యశాస్త్రి మడిగట్టుకు వచ్చి కూర్చున్నాడు. రామన్న అతనితో కూర్చుని తిననని, తనకింకా జపం బాకీ వుందని అన్నాడు. సీతమ్మ పాపయ్యకు వడ్డన చేసింది. రామన్న ఆపోశనం పట్టించి, జపం చేసుకుందుకు పెరటిలోకి వెళ్ళాడు. సీతమ్మ అతిథికి నెయ్యి వేసి ఇంకాస్త గారెల పప్పు వుంటే రుబ్బుకుందుకు వంటయింట్లోకి వెళ్ళింది. అయిదు నిముషముల తరువాత వచ్చి చూస్తే పాపయ్య విస్తరి శుభ్రంగా వూడ్చేసి వుంది. వెంటనే సీతమ్మ లోపలికివెళ్ళి అన్నం, కూరలూ తెచ్చి వడ్డించి, వంట యింట్లోకి వెళ్ళి కొంచెం సేపటిలో

తీసిగి తోంగి చూసింది. మళ్ళా విస్తరి ఖాళీగా కనిపించగా మళ్ళా అన్నీ తెచ్చి వడ్డించింది. పాపయ్య మరి ఆగాలా అన్నీ ఖాళీ చేస్తున్నాడు. సీతమ్మ ఇలా ఇంకో రెండుసార్లు వడ్డించవలసి వచ్చింది. అప్పటికి గిన్నెలన్నీ దాదాపు ఖాళీ అయి పోయి ఉన్నాయి. అన్నం మాత్రం కొద్దిగా అడుగున అంటి [illegible]. [illegible] ఆమె భర్తకు వినే [illegible]. [illegible] రామన్న [illegible] తాను [illegible] రెండు శేర్ల బియ్యం కడిగి ఎసరు పోసేరు. ఇంకా మినప్పప్పు [illegible] ఖాళీగా కనిపించడంతో [illegible]. సీతమ్మ [illegible] వడ్డిస్తుండ [illegible] అని మాయం [illegible] తిరిగి ఆమె [illegible], పరమాన్నపు గిన్నె తీసుకుంది.

ఆమె [illegible] పాపయ్య శాస్త్రి, "[illegible] వంటయింద మీ పని చూసుకోండి. నేను వడ్డించుకుంటాను" అన్నాడు. ఆమె ఆ గిన్నె, గరిటె అక్కడే వదిలేసి, [illegible] "[illegible]గుంది. వేరికి [illegible] వస్తేరు భోజనానికి. ఆ [illegible] ఉదయం వంటలన్నీ ఎక్కువ [illegible]. [illegible] గోరంత మిగలలేదు. [illegible] లేదు" అంది. [illegible] వచ్చిన [illegible] [illegible]న్నాడు. కాని, [illegible] భోజనం పెట్టిన పుణ్యం ఎక్కడ దక్కుద్ది అని పైకి ఏమీ అనలేదు. ఇంతలో పాపయ్య శాస్త్రిని చూసేందుకు సీతమ్మ వెళ్ళింది. గిన్నె అడుగున ఓ గరిటెడు పరమాన్నం వుంచి మిగతాదంతా ఆయన వేసుకు నాకేశాడు. ఆ పైన, "అమ్మా! నా కింకేం వద్దు. కాస్త నిమ్మకాయంత అన్నం వడ్డించి, గరిటెడు మజ్జిగ పోయండి" అన్నాడు. [illegible] సూచన ఉన్నా [illegible] సీతమ్మ [illegible]. ఆమె ఇక అన్నం గిన్నెలో మిగిలిందంతా ఊడ్చేసి తెచ్చింది. దానికి కమ్మ మజ్జిగను ఉదారంగా చేసుకుని పాపయ్యశాస్త్రి నాలుగు ముద్దలలో జుర్రేసేడు. రెండు పంచపాత్రల మంచి తీర్థం గటగటా త్రాగి, లేచి చెయ్యి కడుక్కొని సావిడిలోకి వెళ్ళేడు. రామన్న తనకూ, భార్యకూ వంట చెయ్యడంలో నిమగ్నుడయ్యాడు. అప్పటికి పదకొండయింది. అతనికి ఆకలి వేస్తూంది. తన సమక్షంలో కరకరా వేసిన గారె ముక్క ఒక్కటే కనిపించక పోవడం అతనికి కష్టంగానే తోచింది. పాపయ్య శాస్త్రి మీద వట్టి జాలి కోపం వచ్చింది. కాని, ఏం చేస్తాడు. పురాణమంతా చదివి ఫలశ్రుతి చదవక పోతే పుణ్యం పెటక్కి వెడుతుంది. అల్లాగే కడుపు [illegible] భోజనం పెట్టి అతిథిని సవ్యంగా సాగనంపక పోతే దక్కు ఖర్చే ఇక తనకు మిగిలేది! కనుక, రామన్న పంతులు కోపాన్ని లోలోపలే అణచుకుని, రూపాయి బిళ్ళ తాంబూలంలో పెట్టి అతిథికి సమర్పించేడు.

"మా యింట్లోనే మీరు ఆతిథ్యం స్వీకరించాలి" అన్నాడు రామన్న పంతులు

పాపయ్యశాస్త్రి, అరుగు మీద తైతాయించి, తాంబూలం వేసుకుని దక్షిణ డబ్బులు మొలలో దోపుకున్నాడు. ఒక అరగంట తర్వాత లోపల వంట చేసుకుంటూన్న రామన్న పంతులును పిలిచి, "నిజంగా మీ ఆతిథ్యానికి నే నెంతో కృతజ్ఞుణ్ని. ఈ ఆరు మైళ్ళూ యిక నిరాఘాటంగా నడవగలను. మరి పునర్దర్శనం ఎప్పుడో? వెళ్ళిరానా?" అన్నాడు. రామన్నకు ఏం చెప్పడానికీ బోధపడలేదు. అయినా మరి [illegible] ఎంచిది కాదని, "అయితే శాస్త్రి గారూ! ఒక మాట చెప్పండి. మీరు కాకినాడ ఎందుకు వెడుతూన్నట్లు?" అన్నాడు.

"ఆసుపత్రికి వెడుతున్నానండి. ఈ మధ్య నా జీర్ణకోశం పూర్తిగా చెడిపోయింది. బొత్తిగా ఆకలి వెయ్యడంలేదు. నా అసలు తిండిలో సగమైనా తినలేకపోతున్నాను. అందుకు కాకినాడ పెద్ద ఆసుపత్రికి వెళ్ళి బాగు చేయించుకుని వస్తాను" అన్నాడు పాపయ్య శాస్త్రి.

రామన్న పంతులు నిర్ఘాంతపోయి, "అయితే బాబూ నా దొక చిన్న విన్నపం. వింటానంటేనే చెబుతాను." అన్నాడు. పాపయ్య శాస్త్రి "ఏం చెప్పండి. కాకినాడలో మీ కెవరేనా బంధువు లున్నారా? చూసి రమ్మన్నారా?" అన్నాడు. రామన్న పంతులు "మాకు బంధువులెవరూ అక్కడ లేనూ లేరు. ఉన్నా మిమ్మల్ని చూసి రమ్మని చెప్పనూ చెప్పను." అన్నాడు.

"అయితే మరి మీ కోరిక ఏమిటో సెలవియ్యండి. అన్నక చేస్తాను" అన్నాడు పాపయ్యశాస్త్రి.

రామన్న పంతులు చేతులు జోడించి ఇలాగన్నాడు:

"చెప్తానన్నారు గనక చెబుతున్నాను. అదేం గొప్ప విషయంకాదు. మీరు మాత్రం తిరుగు ప్రయాణంలో మా దారిన రావద్దు అంతే."